

DOSAR NR.

TRIBUNALUL
SENTINȚA CIVILĂ NR.
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE
TRIBUNALUL COMPUS DIN :
PREȘEDINTE -
GREFIER -

Pe rol, soluționarea cauzei civile ce formează obiectul dosarului nr. , privind pe reclamanta , pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice , pentru contestație TVA.

Despre mersul dezbaterilor s-a consemnat în încheierea de ședință din data de , când s-au pus concluzii în fond, iar instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de , iar apoi, mai având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de astăzi, când a deliberat și pronunțat următoarea sentință:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

La data de s-a înregistrat pe rolul acestei instanțe sub nr. cererea reclamantei formulată în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice prin care s-a solicitat anularea Deciziei nr. emisă de aceasta din urmă și a raportului de Inspecție fiscală din , înregistrat sub nr. și pe cale de consecință exonerarea de la plata sumei de RON cu titlu de TVA suplimentar precum și dobânzi de întârziere și penalități aferente TVA suplimentar.

În motivarea acțiunii s-a arătat că în fapt, prin cererea înregistrată la Administrația Financiară sub nr. s-a solicitat de reclamantă realizarea unei verificări fiscale generale a . Verificarea a avut loc la sediul societății în perioada și , iar prin raportul de inspecție întocmit cu acest prilej s-a stabilit că societatea mai are de plată TVA suplimentar în valoare totală de la care se adaugă dobânzile și penalitățile de întârziere , suma totală ridicându-se la valoarea de , organele de control reținând în seama societății faptul că înregistrarea cheltuielilor de exploatare în valoare de RON s-a făcut fără documente justificative și în consecință au diminuat cheltuielile cu această sumă.

A mai arătat reclamanta că aceleași organe de control au reținut că în lunile februarie, martie, aprilie, iunie, iulie, septembrie și octombrie agentul economic a dedus TVA în valoare totală de pe bază de facturi care nu îndeplinesc calitatea de document justificativ, în februarie, aprilie

și iunie deducându-se în același mod TVA în valoare de RON iar în septembrie în valoare de RON, fără a avea la bază document justificativ, reținând totodată că în această din urmă lună s-a lichidat și stocul de marfă, prin stornare a intrării de marfă fără document justificativ de stornare.

Reclamanta a precizat că aceste constatări ale organului de control fiscal sunt eronate atât cu privire la TVA-ul dedus, această deducere făcându-se pe bază de facturi reale, furnizorii respectivi regăsindu-se în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice – cât și cu privire la lichidarea stocului de marfă, stornarea realizându-se conform STAS-ului nr. emis de Institutul Român de Standardizare motiv pentru care se solicită admiterea acțiunii, anularea Deciziei și a Raportului de Inspecție fiscală cu toate consecințele ce decurg din aceasta, respectiv exonerarea de la plata TVA-ului, a dobânzilor și penalităților de întârziere.

În drept s-au invocat Legea nr.554/2004 și s-a solicitat proba cu acte.

La dosar reclamanta a depus mai multe înscrisuri, printre care se află actele a căror anulare se solicită precum și cele premergătoare încheierii acestora, notă justificativă nr. privind calculul perisabilității pentru stocul de marfă (piei brute bovine), copii după situația intrărilor pe anii , un set de facturi conform opis de la fila 82, Stasul emis de Institutul Român de Standardizare.

La pârâta DGFP a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată și nefondată, arătând că cele înscrise în actele contestate corespund realității în sensul că societatea reclamantă a înregistrat în contabilitate în anii facturi fiscale reprezentând contravaloare piei ovine și bovine cu care s-a aprovizionat, care nu îndeplinesc calitatea de document justificativ și pentru care a dedus TVA și de asemenea a lichidat stocul de marfă lipsă, printr-o înregistrare contabilă ca o stornare de marfă fără a avea la bază documentul justificativ (factură fiscală de retur), prevalându-se de Stas nr. emis de Institutul Român de Standardizare, fără să calculeze TVA și neținând cont de HGR nr.1569/2003 și ale Legii 571/2003.

În cuprinsul întâmpinării au fost redate textele de lege pe care pârâta pretinde că reclamanta le-a respectat în desfășurarea activității sale.

Pârâta a depus la dosar un set de înscrisuri, constând în actele care au stat la baza emiterii deciziei sancționatoare.

Se reține că reclamanta nu a solicitat proba cu expertiză tehnică contabilă în cauză.

Examinând actele și lucrările dosarului tribunalul reține următoarele:

Prin raportul de inspecție fiscală nr. întocmit de Direcția Generală a Finanțelor Publice s-a stabilit în sarcina reclamantei următoarele debite: TVA suplimentar RON, TVA dobândi RON și TVA penalități de întârziere RON, ca urmare a înregistrării în contabilitate a unor facturi ce nu îndeplinesc calitatea de document justificativ și pentru care a dedus TVA și ca urmare a lichidării stocului de marfă lipsă, printr-o înregistrare contabilă ca o stornare de intrare fără, a avea la bază document justificativ.

Împotriva acestui raport reclamanta (...) a formulat mai întâi plângere la Direcția Generală a Finanțelor Publice (...), conform dispozițiilor Codului de Procedură Fiscală, organ care prin Decizia nr. (...) (contestată în prezentul dosar) a respins contestația ceea ce a determinat reclamanta să se adreseze tribunalului.

Prin probele administrate în fața instanței, respectiv înscrisurile depuse la dosarul cauzei, reclamanta nu a reușit să dovedească contrariul celor consemnate și reținute în sarcina sa prin actele contestate.

Astfel, deși s-au depus la dosar mai multe facturi fiscale, ce se pretinde că ar emana de la diferite societăți, de la care reclamanta s-a aprovizionat cu materiile prime necesare desfășurării activității sale, respectiv piei animale, nu s-a dovedit că aceste facturi îndeplinesc calitatea de document justificativ, în sensul că nu s-a făcut dovada că respectivele societăți există în baza de date a MEP, ori aceasta era dovada pe care reclamanta trebuia să o facă întrucât pentru acest aspect s-a calculat TVA, organele de control necontestând existența facturilor ci neîndeplinirea de către acestea a calității de document justificativ, tocmai pentru că emitenții nu figurează în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice și era în sarcina reclamantei să se asigure că partenerii săi de afaceri sunt în legalitate, deoarece în sens contrar consecințele s-ar fi putut restrânge și asupra sa, cum este cazul în speță.

Se mai reține că potrivit art.22 alin.5 lit.a din Legea nr.345/2002 „ taxa pe valoarea adăugată pe care persoana impozabilă (în speță reclamanta) are dreptul să o deducă conform alin.4 al aceluiași articol, este TVA datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să-i fie livrate de către o persoană impozabilă, înregistrată ca plătitor de TVA”.

Cum în cauza de față nu s-a făcut dovada că societățile ce se pretinde că ar fi emis facturile depuse la dosar și despre care se face vorbire în raportul de inspecție contestat există, și că sunt juridice, persoane impozabile, înregistrate ca plătitoare de TVA, iar din verificările organelor de control a reieșit faptul că acestea nu figurează în evidențele Ministerului Finanțelor din România, este evident că reclamanta nu poate beneficia de deducere a taxei pe valoare adăugată pentru aceste facturi, ce nu îndeplinesc calitatea de document justificativ tocmai prin prisma celor arătate mai sus, neexistând o bază legală pentru deducerea respectivă.

Mai mult decât atât, în mod corect s-au avut în vedere de organele competente de a exercita controlul, că potrivit art.29 lit.b pct.B din aceeași Lege 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, persoanele impozabile plătitoare de TVA sunt obligate să solicite de la furnizori facturi fiscale ori documente legal aprobate și să verifice întocmirea corectă a acestora, punerea și înregistrarea în contabilitate a unor facturi ce nu conțin datele prevăzute a fi completate în mod obligatoriu la lit.a determinând pierderea dreptului de a cere deducerea TVA aferent.

Prin urmare reclamanta, respectând obligația de diligență, trebuia să se asigure mai întâi de existența reală a respectivelor societăți, furnizoare și nu numai scriptică, pentru aceasta putând solicita orice documente pe care le-ar fi considerat necesare (certificat de înregistrare fiscală, document legal care atestă calitatea de plătitor de TVA, deși acesta nu este obligatoriu a fi solicitat decât în

cazul tranzacțiilor cu o valoare TVA mai mare de _____), întrucât astfel își protejează propriul interes, acele de a tranzacționa legal cu o persoană plătitoare de TVA și de a solicita ulterior deducerea acestuia. Astfel, nu poate fi primită apărarea reclamantei că a verificat doar în mod formal facturile, neavând acces la baza de date a Ministerului Finanțelor, întrucât faptul dacă o persoană juridică este sau nu înscrisă în evidențele acestuia se poate stabili și pe baza altor documente.

În orice caz faptul că nu s-a asigurat de existența respectivelor societăți nu poate fi imputat decât reclamantei, care în mod legal în această situație nu mai poate beneficia de deducerea TVA-ului și datorează conform legii și dobânzi și penalități calculate suplimentar.

Se reține că în cuprinsul facturilor nu se precizează nici adresa societăților furnizoare, un element obligatoriu conform art.29 pct.B lit.a Legea 345/2002, pe baza căruia reclamantul ar fi putut stabili existența respectivelor persoane juridice.

Pe lângă aceste aspecte, este greu de explicat cum reclamanta a reușit să contracteze în perioada supusă controlului numai cu persoane juridice inexistente.

Cât privește taxa pe valoare adăugată calculată pentru stocul de marfă lipsă, în mod corect s-a reținut ca în cauză sunt incidente disp.art.1 (care definesc noțiunea de perisabilități) – art.4 și art.12 din HG nr.1569/2002 pentru aprobarea Normelor privind limitele legale de perisabilitate la mărfuri în procesul de comercializare.

Astfel potrivit art.4 din acest act normativ se reține că este necesar și obligatoriu ca „perisabilitățile produse în condițiile arătate la art.1, respectiv scăzăminte ce se produc în timpul transportului, manipulării, depozitării și desfacerii mărfurilor, ori determinate de procese naturale, precum uscare, evaporare ... sau alte procese biofizice, în procesul de comercializare – să se aprobe de managerul, directorul sau administratorul persoanei juridice, după caz, la nivelul cantităților efectiv constatate ca pierderi naturale constatate ca pierderi naturale cu ocazia recepționării mărfurilor transportate, a inventarierii sau a predării gestiunii.

În cauza de față nu au fost respectate aceste dispoziții legale, nefăcându-se dovada îndeplinirii de către reclamantă, în sensul că nu s-a dovedit că perisabilitățile au fost calculate și înregistrate, ca urmare a aprobării lor de conducătorul societății (manager, director, administrator) în urma unor inventarieri ce s-au produs în anii _____, agentul economic lichidând stocul de marfă în septembrie _____ prin stornarea intrării de marfă, fără document justificativ de stornare (facturi fiscale) de la furnizori.

Prin urmare nedovedindu-se că bunurile constatate lipsă în gestiune la data controlului, provin din perisabilități conform legii, întrucât la constatarea acestora nu s-au respectat dispozițiile HG nr.1569/2002 (norma cadru în materie) pentru acestea este normal și legal să se calculeze în sarcina reclamantei taxe pe valoarea adăugată conform art.126-128 din Legea nr.571/2003 Codul fiscal.

Cât privește documentul invocat că a stat la baza stornării respectiv Stasul nr. _____ emis de Institutul Român de Standardizare, reține

tribunalul că existența acestuia nu înlătură dispozițiile legale conform cărora trebuia să acționeze reclamanta, respectiv HG nr.1659/2002 privind limitele legale de perisabilitate și pe care aceasta trebuia să le respecte.

Mai mult nici măcar nu s-a dovedit cu certitudine că perisabilitățile au fost calculate în conformitate cu Stasul invocat.

Pentru toate motivele arătate tribunalul consideră neîntemeiată contestația formulată și drept urmare o va respinge ca atare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRȘTE:**

Respinge contestația formulată de reclamanta
cu sediul în mun. str. nr. județul
împotriva Deciziei nr. și a Raportului de Inspecție Fiscală încheiat
la și înregistrat cu nr. , ambele emise de pârâta
Direcția Generală a Finanțelor Publice cu sediul în mun.
șos. i, nr. județul

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi,

Președinte,

Grefier,

red.jud.

dact.

ex.4

